

AHISKA TÜRKLERİNE TEŞEKKÜRLER

Dr. Savaş BAYINDIR

Ahıska Türklerinin “1944 Ahıska Soykırımı” ile başlayan dramı, bugün bile devam eden göç ve sürgünlerle daha da acılaşmaktadır. 2005 ve 2006 yılları, on beş bin Ahıska Türkü için sürgünün sonu olmasa da Amerika’ya yeni bir göçe sahne olmuştur. Bir vatana ve vatandaşlığa kavuşan Ahıskalılar, bir nebze olsun yüzleri gülmeye ve yaralarını sarmaya başlamışlardır. Birkaç yüz ailenin de yerleştiği Dayton şehri, devleti ve halkıyla birlikte bu mazlum Türk Halkına kucak açmış, iş ve aş imkânları sunmuştur.

Bu zürriyet (sayısı az olan topluluk) bir hürriyet âbidesi, ders veriyor insanlığa. Çıgıllıkları içlerinde... Tebessümleri eksik olmasa da yanık ciğerlerinin kokusu dağılıyor nefeslerinden.

Ama “Vatan” deyince “Ahıska” deyince, köz olmuş yürekleri yeniden alevleniyor. İçlerini yakıyor, kaynatıyor, sonra gözyaşı olup akıyor yanaklarından.

Her sürgünde, her göçle yeniden “hayat testi”ne tabi tutulan bu topluluk, nihayet hür ve demokratik bir ülkede, kederlerinden kurtulma çabasındalar. Kısa sürede göçün etkisinden kurtulan bu kahramanlar, kesilen çınar anavatanından çok uzaklarda, Amerika’da, yeni bir filiz verdiler. Kısa sürede buradaki diğer halklarla kaynaşıp Türkleri en güzel şekilde temsil etmekte. Zanaatlarını büyük ustalıkla, maharetle icra ettiler. Yetmiş yıldır engellenmişliğin verdiği hırsıyla olsa gerek kısa sürede çok işler başardılar. Yüz on bir yıl önce Dayton’da ilk uçağı uçuran Wright Kardeşler gibi onlar da bu yıl aynı yerde bir uçak uçurdular. “Sevgi” taşıyan uçakları dünyayı dolaşiyor.

Bu başarılarından biri de bu yaz düzenledikleri çok kapsamlı bir konferanstır. Amaçları seslerini bütün dünyaya duyurmak... İlgisizlikten ve kimsesizlikten yanmışlıklarından olsa gerek, azlıklarına, zayıflıklarına bakmamış, okyanusta köprü olmaya adanmışlar kendilerini. Konferansın adını da “Türk Amerikan Dayanışma Konferansı” koymuşlar. Kazakistan’dan, Türkiye’den, Azerbaycan’dan, Almanya’dan, Rusya’dan ve daha birçok yerden insanlar davet etmişler. Siyasetçisinden yerel halkına, akademisyeninden esnafına, gazetecisinden sivil kuruluş temsilcilerine kadar, kimseyi unutmamışlar. Müslüman mı değil mi? Türk mü Amerikalı mı? Diye de sormamışlar, açmışlar kapılarını herkese.

Bilgilendirici ve faydalı yoğun tartışmalara sahne olan, Amerika ile Türkiye arasındaki ilişkilerin gelişmesini hedefleyen konferans, beklenmedik hadiselerle ev sahipliği yaptı. Konuşmalar yanında galalar yapıldı. Gelenler cömertçe ağırlandı. Yemekler ikram edildi. Ahıska ve Kafkasya halkoynları sergilendi. Aslında çok fazlası vardı.

Sabrina - Ali Şah kardeşler.

Bu konferansa katılmadan önce “Ahıska”, “Ahıskalı” derken hiçkırıklara boğulacak Amerikalıları göreceğim aklımın ucundan geçmezdi. Beyazı, siyahı bütün Amerikalılarla kardeş olmuşlar. Türkçe bilmeyen Amerikalı ile İngilizce bilmeyen Ahıskalılar ortak bir dille anlaşır olmuşlar, kalp diliyle. Bir Amerikalının ifadesini aynen aktarıyorum size: “Türkçe bilmiyorum ama her konuştuklarını anlayabiliyorum. Çünkü Ahıska Türkleri halleriyle ve kalpleriyle konuşuyorlar!”

Bu mütevazı insanlar ne istiyorlar? Tek bir şey istiyorlar: Yaşamak! Hür yaşamak... Hepimiz gibi... Aslında ne isteseler hakkıdır onların. Vatanları, tarihleri, evlâtları, yuvaları, dinleri, dilleri, kültürleri, her şeyleri ellerinden alınmış. Bütün bunlara rağmen onlar şiddete, teröre başvurmamışlar. Kimseye kurşun sıkmamışlar. İntikam peşinde koşmamışlar. Zulüm görmüşler ama karşılık vermemişler. Zaten sürgüne maruz kalmaları da suçlu olduklarından veya Rusya'ya ihanet ettiklerinden değil. Rusya'nın Akdeniz'e ulaşma kurgusunda, bu kurguya uymayan bir motif olarak görüldüklerindedir. “Bunlar Türk'tür, yolumuza çıkabilirler!” diye.

Ama böyle düşünenler, İkinci Dünya Savaşı'nda Ahıskalı anaların kırk bin evlâdını Alman tankları önünde piyade etmişlerdi!

Ohio eyaletinin Dayton şehrinde düzenledikleri konferansa katılan konuklardan biriyim. Konferans sonrasında duygularımı herkesle paylaşmak istedim. Önümüzdeki yıl yeni bir konferans düzenlenecek ve size tavsiyem şimdiden ajandalarınıza not edin.

Ahıskalı kardeşlerime buradan seslenmek istiyorum. Ev sahipliğinizden, cömertliğinizden, güler yüzlülüğünüzden, sevginizden dolayı, başta İslâm Şahbenderov olmak üzere, dört yıl Almanya ve diğer cephelerde Rusya için savaşmış ve yaralı bir şekilde 1944 yılında evine dönmüş ve maalesef üç ay sonra da sürgün edilmiş olan 97 yaşındaki Gazi Kocalı Dededen, yedi yaşındaki Sabine'ye (halk oyunu oynayanlardan en küçüğüydü), erkekinden kadınına, adını bildiğim bilmediğim Dayton'daki bütün Ahıska Türklerine teşekkür ediyorum.

Dr. Savaş Bayındır, Amerika-Florida

İ. Ağara - Y. Zeyrek - S. Bayındır.